

пѣле страшни пѣсни. Найденица е научила тѣхната пѣсень наустъ.

— Коя е тая пѣсень? кажи я и намъ ако я знашъ!... молиме ти са, бабо Бениновице! извикале сичките слушателки съ единъ гласъ.

— Почѣкайте, азъ одавна вече знаая тая пѣсень. Той пѣлъ, какъ бѣше. . . . Не мога да припомна. . . . Стара сѣмъ вече, мои глѣбици, стара сѣмъ: поживѣхъ вече азъ на тоя свѣтъ; дѣлго време вече поживѣхъ. . . . Когато бѣхъ азъ още млада и когато ходѣхъ по сѣдѣнките, то знаехъ около сто пѣсни: тогава бѣха много пѣсни и много пѣснодойци, тогава бѣха много приказници и много разказваче; а сега. . . .

— Ние тия пѣща и сами знаеме. Ти ни кажи по-добре какво пѣше таласкъмъ? Попѣй ни неговата пѣсень; а послѣ вече ни разказвай за старите времена, казала голѣмата чалма.